

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Ing. M. J.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti výroku III. rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 29. 1. 2019, č. j. 59 A 91/2018 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný podal dne 4. 3. 2019 Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost proti výroku III. rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 29. 1. 2019, č. j. 59 A 91/2018 - 56. Tímto rozsudkem bylo (výrokem I.) zastaveno řízení před krajským soudem v rozsahu žalobního požadavku, aby soud žalovanému zakázal pokračovat ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webových stránkách žalovaného v dokumentu nazvaném „Žádosti podané a vyřízené v režimu zákona č. 106/1999 Sb.“, výrokem II. byl zásah žalovaného, spočívající ve zveřejňování osobních údajů žalobce na webových stránkách žalovaného, označen za nezákonný a konečně výrokem III. byla žalovanému uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 12 200 Kč.

[2] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti výslovně uvedl, že jí napadá toliko výrok III. rozsudku krajského soudu z důvodu nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, neboť krajský soud – stručně vyjádřeno - nezohlednil skutečnost, že žalobci šlo podáním žaloby toliko o částku, která mu bude přiznána na náhradě nákladů řízení. Rovněž v závěrečném petitu kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že navrhuje zrušení toliko výroku o náhradě nákladů řízení.

[3] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve otázkou, zda jsou v dané věci splněny veškeré podmínky řízení, a shledal, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[4] Podle § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je nepřijatelná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64 (č. 2116/2010 Sb. NSS), rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který dospěl k jeho restriktivnímu výkladu, totiž že dané

ustanovení se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení.

[5] Z obsahu dané kasační stížnosti je zřejmé, že tato směřuje výlučně do výroku III. rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovateli uložena povinnost k náhradě nákladů řízení. Tato skutečnost vyplývá jak z textu odůvodnění kasační stížnosti, tak z jejího petitu.

[6] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná a nezbylo mu tak, než ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout.

[7] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu